

[Ministeren for kulturelle anliggender]

gen af midler til børnefilm, vil jeg sige, at jeg mener, der er lidt misforståelser i de bemærkninger, der er kommet herom. Vi sætter jo ikke en bestemt grænse ved 25 pct., men vi siger, at der kan anvendes 25 pct., dersom der findes egnede projekter. Det siges lige så klart, at hvis der ikke findes egnede projekter, så vil de pågældende midler blive anvendt til anden, lad mig kalde det almindelig filmproduktion, altså det, vi så banalt vil kalde voksenfilm i modsætning til børnefilm.

Når vi har ønsket at pege på denne størrelsesorden, er det helt klart, fordi vi gerne har villet understrege betydningen af, at der skabes lodige film for børn. Det er meget vigtigt at sikre, at børn får mulighed for at opleve film, som tager udgangspunkt i den virkelighed, børnene kender, som er danske film, og som har et kvalitetsniveau, som kan give dem oplevelser af varig værdi. Derfor har vi ønsket en kvotering. Men den forudsætter altså projekter af tilstrækkelig kvalitet, og vi har derfor foreslået et børnefilmråd, som samarbejder med filminstituttet og filmcentralen, og hvor en børnefilmkonsulent er med i vurderingen af kvaliteten af de projekter, der dukker op.

Til fru Grethe Fenger Møller og til fru Mette Madsen kan jeg sige, at der ikke i de mange små ændringer, fru Mette Madsen nævner, eller i noget andet dette forslag vedrørende er tanker om at arbejde i retning af statsmonopol eller på nogen anden måde gøre dansk film afhængig af offentlig støtte – tværtimod, vil jeg sige. Der er helt klart tale om, som der hele tiden har været det, at vi bygger på en blandingsøkonomi. Jeg beklager, det er nødvendigt, at den offentlige andel i produktionen er nødt til at være så stor. Vi har for nylig, uden at jeg skal gå i tekniske detaljer, foretaget en ændring, som gør indtjeningsmuligheden for de private investorer noget bedre, og det skulle muliggøre større private investeringer.

Vi er i alle forhold opmærksomme på, hvor væsentligt det er, at den private filmproduktion bliver stimuleret, og der er heller ikke på nogen måde tale om, at man ønsker de private biografer nedlagt, at de skal forsvinde til fordel for kommunale eller på anden måde offentlige biografer. Det ligger os meget på sinde, at der er spillesteder overalt i landet. Virkeligheden i dag er jo den, at bortset fra premierebiograferne i de store

byer løber vi den risiko, at der nedlægges den ene biograf efter den anden. Hvad hjælper det, at vi har og at vi stimulerer en filmproduktion, hvis mennesker ikke har adgang til at se disse film?

De bestemmelser, der har at gøre med kommunernes mulighed for dels at drive biografer, dels at medfinansiere film, er faktisk inspireret af en henvendelse fra en række kommunale politikere, som har udtrykt ønske om dette. Typisk kan jeg forestille mig, at kommuner, der har draget omsorg for, at der findes spillesteder, kunne være interesserede i at gå ind i en medfinansiering af en film og derved sikre sig ret til at få forevist filmen, så snart den er færdig, med andre ord igennem en medproduktion også at påvirke distributionen.

Spørgsmålet om distribution blev nævnt i det sidste indlæg. Jeg kan derom sige, at der er mulighed for, at filminstituttet, når det drejer sig om danske film, og når det drejer sig om udenlandske film, som har fået importstøtte, kan fastsætte vilkår, som sigter på at sikre den bedst mulige og den hurtigst mulige spredning af disse film; så opmærksomhed på distributionssiden er ganske bestemt til stede.

Så har fru Grethe Fenger Møller spurgt mig, hvilken forskel der er mellem »filmkunst« og »filmkultur«. Ja, ords mening har det jo med at blive devalueret. »Filmkultur« kan vel opfattes som et bredere begreb. »Filmkunst« leder i daglig tale nok mere tanken hen på specielt finkulturelle film. Vi har med denne formulering alene villet afgrænse området meget bredt og ikke have det indsnævret.

Jeg blev spurgt, om der var planer om at ændre kommunalfuldmagten. Jeg kan kun sige, at det er jeg ikke vidende om. Jeg har allerede gjort rede for kommunernes interesse i at støtte biografvirksomhed og muligvis også filmproduktion.

Når fru Mette Madsen taler om alternative kilder til finansiering af filmproduktion, kan jeg sige, at landscentralen i 1980 ydede godt 1,2 mill. kr. til filmcentralen. Jeg kan sige til fru Mette Madsen, at Danmarks Radio i 1980, anslået i et rundt tal, nok har tilført filmproduktionen 25 mill. kr., heraf de 4 mill. kr. i form af samproduktion med filmcentralen, så det er ikke så små penge, der